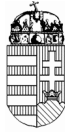

Szigetszentmiklósi Járásbíróság
15.P.21.392/2019/23. szám

A Szigetszentmiklósi Járásbíróság dr. Némethi Gábor János ügyvéd (1123 Budapest, Táltos utca 15/B. 7/2.) által képviselt felperesnek – a
szám, eljáró ügyvéd:) által képviselt **OTP Faktoring Zrt.** (1066 Budapest, Mozsár utca 8. szám) alperesnek **végrehajtás megszüntetése** iránt indult perében meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A bíróság a közjegyző által 1 /2019. számú végrehajtási záradékkal elrendelt és önálló bírósági végrehajtó által 7 /2019. számon foganatosított végrehajtási eljárást megszünteti.

A bíróság kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek forint perköltséget.

A bíróság kötelezi az alperest, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására az abban megjelölt módon és számlára fizessen meg az államnak forint kereseti illetéket.

A bíróság kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a Magyar Bírósági Végrehajtói Karnak forint kamarai díjat, önálló bírósági végrehajtónak forint munkadíjat, forint költségátalányt, forint készkiadást.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, amelyet a Szigetszentmiklósi Járásbíróságon, de a Budapest Környéki Törvényszékhez címezve elektronikus úton, vagy a nem elektronikusan kapcsolatot tartó fellebbező fél esetén papír alapon 3 példányban kell benyújtani. A bíróság ítélete ellen a végrehajtási költségek tekintetében a végrehajtó is fellebbezhet.

I N D O K O L Á S:

A felperes, valamint perben nem álló két társa az alperesi jogelőddel, az ELLA Első Lakáshitel Kereskedelmi Bank Zrt.-vel 2008. január 7-én kölcsönszerződést kötött, melynek tárgya 96.357.- CHF volt ingatlan bővítési céllal, valamint 11.422.- CHF hitelcél meghatározása nélkül. Az önálló zálogjoggal biztosított kölcsönszerződést közjegyző K 2008/4/O. számon közjegyzői okiratba foglalta. Mivel az adósok a

Szigetszentmiklósi Járásbíróság
15.P.21.392/2019/23. szám

fizetési kötelezettségüknek többszöri felszólításra sem tettek eleget, a szerződést kötő alperesi jogelőd jogutódja, az AXA Bank Europe SA Magyarországi Fióktelepe a kölcsönszerződést 1 /2012. ügyszámon közjegyzői okiratba foglaltan 2012. március 1-jén felmondta. A felmondásban felszólította az adósokat, hogy a felmondás napján fennálló tartozásukat a kézbesítéstől számított 3 munkanapon belül fizessék meg, ellenkező esetben a hitelező haladéktalanul megkezdi a végrehajtást a rendelkezésre álló biztosítékokra, valamint késedelmi kamatot számít fel. A felmondás a felperes címéről „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza a közjegyzői irodába, melyről a közjegyző ténytanúsítványt is vett fel. A küldemény kézbesítésének második megkísérlésére 2012. március 29-én került sor. Ezt követően az alperesi jogelőd a teljes magyarországi üzletágát és állományát a Magyar Nemzeti Bank engedélyével 2016. november 1. napján az OTP Bank Nyrt.-re ruházta át, amely 2016. november 1-jén kelt engedményezési értesítőjét megküldte a felperes részére.

Az alperes 2019. május 10-én végrehajtás elrendelése iránti kérelmet terjesztett elő a felperessel szemben a K /4/O. ügyszámú közjegyzői okirat alapján, valamint kérte a jogutódlásának a megállapítását. A közjegyző 1 /2019/2. számú 2019 június 24-én jogerőre emelkedett végzésével megállapította, hogy a felperes a követelés tekintetében az ELLA Első Lakáshitel Kereskedelmi Bank Zrt. jogutódja, ezt követően 2019. július 12-én kiállította a 1 /2019. számú végrehajtási záradékot. A végrehajtási záradék a 3. a) és b) pontja alapján a K /2018/4/O. számú közokiraton, valamint a 1 /2012. számú közjegyzői okiratba foglalt felmondáson alapult.

A felperes 2019. október 22-én keresetet terjesztett elő a közjegyző által 1 2019. számú végrehajtási záradékkal elrendelt, és önálló bírósági végrehajtó által 7 /2019. számon foganatosított végrehajtási eljárás megszüntetése iránt a Pp.528. § (2) bekezdés a.) pontja alapján. Előadta, hogy a felperes részére a felmondás 2012. március 29-én kézbesítettnek tekintendő, a felmondás alapján pedig három nap volt a teljesítési határidő, amely 2012. április 3-án letelt, ezért az adóssal szemben a követelés 2012. április 4-én egy összegben esedékessé vált. Ez az elévülés kezdő időpontja. A 2012. április 4-én esedékessé vált követelés érvényesítését azonban az alperes végrehajtási eljárásban csak 2019. május 2-án kezdeményezte, amikor is végrehajtási záradék kiállítása iránti kérelmet terjesztett elő. Felperes álláspontja szerint azonban a végrehajtani kívánt követelés ekkorra azonban már elévült, ezért a Pp.528. § (2) bekezdés a.) pontja alapján kérte a végrehajtás megszüntetését. Hivatkozott a régi Ptk. 327. § (3) bekezdésére, melyre figyelemmel az alperes 2016. november 1-jén kelt engedményezési értesítője az elévülést nem szakította meg. E körben hivatkozott a BH 2014.8.347, valamint BH 214.05.151 számon közzétett kúriai határozatokra is. Előadta továbbá, hogy a perbeli követelés a DH törvények hatálya alá tartozott, a felperessel az alperes jogelődje elszámolt. A 2014. évi XXXVIII. törvény 1. § (7) bekezdése szerint a törvény hatálya alá tartozó követelések elévülése a törvény hatályba lépésének napjától (2014. július 19.) a külön törvényben meghatározott időpontig nyugodtak, a 2014. évi XL. törvény 9. §-a szerint az elévülés nyugvása az elszámolásnak a fogyasztóval való közlése napjáig, de legkésőbb 2015. december 31-ig tartott. Mindezek alapján a felperes arra a következtetésre jutott, hogy az elévülés a 2014. július 19-től 2015. december 31-ig tartó időszak tartamával, azaz 530 nappal meghosszabbodott, az elévülés pedig 2018. szeptember 17-én bekövetkezett. Így az alperes

Szigetszentmiklósi Járásbíróság
15.P.21.392/2019/23. szám

végrehajtási kérelme már egy elévült követelésre vonatkozott.

Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Álláspontja szerint az alperes a 2016. november 1-jén kelt engedményezési értesítőt a felperesnek megküldte, melyet a felperes maga is csatolt keresetleveléhez, így az az elévülést megszakította az rPtk. 329. § (2) bekezdése alapján. Előadta, hogy a perbeli esetben az elévülési idő kezdő napja 2012. április 4. napja, utolsó napja pedig az 1960. évi 11. törvényerejű rendelet (rPtké.) 3. § (2) bekezdése alapján 2017. április 4. napja. Az elévülést azonban a már hivatkozott 2016. november 1-jén kelt engedményezési értesítő megszakította, így a végrehajtási eljárás megszüntetése alaptalan. Előadta, hogy a felperes tévesen hivatkozik a 327. § (3) bekezdésére arra való tekintettel, hogy végrehajtható határozat meghozatalára nem került sor, a felmondási nyilatkozat pusztán közjegyzői okiratba foglalása nem minősül határozatnak, ezért a hivatkozott (3) bekezdés nem alkalmazható jelen perre.

Felperes válasziratában vitatta, hogy az rPtk. 329. § (2) bekezdése alapján az engedményezési értesítő megszakította volna az elévülést, álláspontja szerint ugyanis az rPtk. általános szabályként állapítja meg a 327. § (1) bekezdésében és a 329. § (2) bekezdésében azokat a jogi jelentőségű tényeket, amelyek megszakítják az elévülést, és amelyeket követően az elévülés újból kezdődik. Ehhez képest azonban az rPtk. 327. § (3) bekezdése egy speciális szabályt tartalmaz, amely felülírja az rPtk. 329. § (2) bekezdésében szereplő elévülést megszakító jogi tény, vagyis, ha az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot hoztak, az elévülést csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg. Ezt támasztja alá a Kúria BH 2017.6.183. számon közzétett ítéletének 19. pontja is. Hangsúlyozta, hogy a perbeli esetben a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés, valamint a közjegyzői okiratba foglalt felmondással, illetve a teljesítési határidő eredménytelen elteltével a Vht. 23/C. § (1) bekezdésében foglalt feltételek teljesültek, a végrehajtási záradék kiállíthatóvá vált. Ennek ellenére az alperes a végrehajtást csak az elévülés bekövetkeztét követően, 2019. május 2-án kezdeményezte. Mindezek alapján kérte a végrehajtás megszüntetését.

A kereset alapos.

A bíróság a tényállást a felperes által csatolt okirati bizonyítékok alapján állapította meg.

A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 528. § (2) bekezdés a.) pontja szerint az adós keresettel kérheti a végrehajtási záradékkal ellátott okirattal és az azzal egy tekintet alá eső végrehajtható okirattal elrendelt végrehajtás megszüntetését, ha a végrehajtani kívánt követelés, illetve a végrehajtási jog elévült.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 324. § (1) bekezdése alapján a követelések 5 év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik.

326. § (1) bekezdése alapján az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált. 327. § (1) bekezdése alapján a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás a követelés bírósági úton való érvényesítése továbbá megegyezéssel való módosítása - ideértve az egyezséget is -, végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést.

Szigetszentmiklósi Járásbíróság
15.P.21.392/2019/23. szám

A (2) bekezdés szerint az elévülés megszakadása illetőleg az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezése után az elévülés újból megkezdődik.

A (3) bekezdése alapján, ha az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot hoztak, az elévülést csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg.

329. § (2) bekezdése alapján a kötelezettnek az engedményezésről való értesítése az elévülést megszakítja.

A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 23/C. § (1) bekezdése szerint az okiratot készítő közjegyző végrehajtási záradékkal látja el a közjegyzői okiratot, ha az tartalmazza

- a) a szolgáltatásra és ellenszolgáltatásra irányuló vagy egyoldalú kötelezettségvállalást,
- b) a jogosult és a kötelezett nevét,
- c) a kötelezettség tárgyát, mennyiségét (összegét) és jogcímét,
- d) a teljesítés módját és határidejét.

Az alperes és a felperes egyezően adták elő, hogy a perbeli esetben a követelés elévülése 2012. április 4. napján kezdődött, így azt a bíróság, mint nem vitatott tényt elfogadta. A felek között vita abban volt, hogy a 2016. november 1-jén kelt engedményezési értesítő a követelés elévülését megszakította-e.

A bíróság e körben a felperes keresetében kifejtett érveléssel értett egyet. Egységes ugyanis a bírói gyakorlat a tekintetben, hogy a marasztalást tartalmazó záradékolható okiratok, adott esetben a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés és annak szintén közjegyzői okiratba foglalt felmondása esetén, amennyiben eltelt az okiratban a teljesítési határidő, a követelés esedékessé, egyben végrehajthatóvá is vált. Az okiratot a közjegyző a Vht. 23/C. § (1) bekezdésében foglalt feltételek fennállása esetén kérelemre végrehajtási záradékkal látja el, azaz az ilyen okirat végrehajtható határozatnak minősül az rPtk. 327. § (3) bekezdése szempontjából. Mivel ettől az időponttól kezdődően az ilyen követelés más hatósági eljárás közbeiktatása nélkül közvetlenül kikényszeríthető, így elévülésének megszakítására már nem elegendő sem az rPtk. 327. § (1) bekezdésében írt írásbeli felszólítás, sem a 329. § (2) bekezdésében szabályozott engedményezési értesítő. Ha tehát megnyílt a lehetőség a végrehajtási kényszer közvetlen alkalmazására, az rPtk. 327. § (3) bekezdésének megfelelően a végrehajtási cselekményt lehet csak olyan célravezető jogérvényesítési lépésnek tekinteni, amely az elévülés megszakítását eredményezheti. Végrehajtási cselekménynek pedig az olyan cselekmény vagy nyilatkozat tekinthető, amely a végrehajtási eljárás szempontjából alkalmas a joghatás kiváltására, azaz a végrehajtási eljárás megindítására vagy a már elrendelt végrehajtási eljárásban annak előbbre vitelére.

A perbeli esetben a felmondás megszüntette a kölcsönjogviszonyt, a felmondásban meghatározott teljesítési határidő leteltét követően a követelés elévülése megkezdődött 2012. április 12-én. Az elévülés a felperes által a keresetében kifejtettek szerint a DH törvények alapján 2014. július 19. és 2015. december 31. napja között nyugodott. A követelés elévülése tehát 2018. szeptember 17-én bekövetkezett. Nem szakította meg a végrehajtási jog elévülését a 2016. november 1-jén kelt engedményezési értesítő sem, amely az előzőekre tekintettel nem tekinthető végrehajtási cselekménynek. Ez a végrehajtás elrendelése nélkül csupán a jogosult

Szigetszentmiklósi Járásbíróság
15.P.21.392/2019/23. szám

személyének változásáról szóló értesítésnek, tartalma alapján esetlegesen fizetési felszólításnak minősül. Azonban ezen jognyilatkozatok ebben az esetben már nem szakítják meg az elévülést. E körben a bíróság hivatkozik a BH2014.151. számon közzétett eseti döntésre, valamint a Kúria Pfv.20.639/2015/7. számú polgári ügyben hozott határozatára.

Mivel az engedményezési értesítő nem minősül végrehajtási cselekménynek, így az nem szakította meg a követelés elévülését, ezért az a végrehajtási záradék kiállítása iránti kérelem benyújtását megelőzően elévült, ami a felperes ellen indított végrehajtás megszüntetését indokolja. A bíróság tehát a Pp. 528. § (2) bekezdés a.) pontja alapján a végrehajtás megszüntetését rendelte el.

A bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes perköltségének megtérítésére. A bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelte a felperesi jogi képviselő részére megállapítható perköltséget az általa ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányosan. E körben a bíróság figyelemmel volt arra, hogy a felperesi jogi képviselő három beadványt szerkesztett, valamint egy tárgyaláson vett részt.

Mivel a felperes költségfeljegyzési jogban részesült, ezért a bíróság a pervesztes alperest kötelezte a feljegyzett kereseti illeték adóhatóság felhívása alapján történő megfizetésére.

A bíróság a Pp. 537. §-a alapján kötelezte az alperest a végrehajtási költségek megfizetésére a végrehajtó által 2019. november 13-án beterjesztett pénzügyi adatlap alapul vételével.

Az ítélet elleni fellebbezési jog a Pp. 365. § (2) bekezdés a.) pontján és az 537. §-án alapul.

Szigetszentmiklós, 2020. május 14.

dr. Holló Ágnes sk.
b í r ó

A Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokú bíróság a

dr. Némethi Gábor János ügyvéd (1123 Budapest, Táltos utca 15/B. 7/2.) által képviselt
felperesnek – a
Iroda – ügyintéző: ügyvéd () által
képviselt **OTP Faktoring Zrt.** (1066 Budapest, Mozsár utca 8.) alperes ellen **végrehajtás megszűntetése** iránt indított perében a Szigetszentmiklósi Járásbíróság 15.P.21.392/2019/23. számú, 2020. május 14. napján kelt ítélete ellen az alperes részéről 24. és 30. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a másodfokú bíróság az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletével a közjegyző által 1 /2019. számú végrehajtási záradékkal elrendelt és önálló bírósági végrehajtó előtt 7 /2019. számon foganatosított végrehajtási eljárást megszüntette és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek perköltséget. Kötelezte továbbá az alperest, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására az abban megjelölt módon és számlára fizessen meg az államnak kereseti illetéket. Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a Magyar Bírósági Végrehajtói Karnak kamarai díjat, önálló bírósági végrehajtónak munkadíjat, költségátalányt és készkiadást.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában megállapította, hogy a felperes, valamint a perben nem álló két társa az alperes jogelődjével az Ella első lakáshitel Kereskedelmi Bank Zrt-vel kölcsönszerződést kötött. Az önálló zálogjoggal biztosított kölcsönszerződést közjegyző K 2008/4/0.számon közjegyzői okiratba foglalta. Mivel az adósok a fizetési kötelezettségüknek többszöri felszólításra sem tettek eleget, a szerződést kötő jogelőd jogutódja, az AXA Bank Europe S.A. Magyarországi Fióktelepe a kölcsönszerződést közjegyzői okiratba foglaltan 2012. március 1-jén felmondta. A felmondás a felperes címéről „nem kereste” postai jelzéssel érkezett vissza a közjegyzői irodába, amelyről a közjegyző ténytanúsítványt vett fel. Ezt követően az alperes jogelődje a teljes magyarországi üzletágát és állományát a Magyar Nemzeti

Budapest Környéki Törvényszék

mint másodfokú bíróság

10.Pf.20.513/2020/5.

2

Bank engedélyével 2016. november 1. napján az alperesre ruházta át; az erről szóló engedményezési értesítőt a felperes részére megküldte.

Az alperes 2019. május 10-én végrehajtás elrendelése iránti kérelmet terjesztett elő a felperessel szemben a közjegyzői okirat alapján, valamint kérte a jogutódlás megállapítását.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság az ellene folyamatban lévő végrehajtási eljárást szüntesse meg elévülésre tekintettel. A felperes kereseti kérelmét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959.évi IV. törvény (rPtk.) 327. § (3) bekezdésére, mint speciális szabályra alapította, amely szerint, ha az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot hoztak, az elévülést csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a rPtk. 324. § (1) bekezdése, 326. § (1) bekezdése és a 327. §-a, valamint a Vht. 23/C. § (1) bekezdésére alapított ítéletének jogi indokolásában kifejtette, hogy a peres felek egyezően adták elő, hogy a perbeli esetben a követelés elévülése 2012. április 4. napján kezdődött, így azt az elsőfokú bíróság, mint nem vitatott tényt elfogadta. Rögzítette, hogy a felek közötti vita abban állt, hogy a 2016. november 1-jén kelt engedményezési értesítő a követelés elévülését megszakította-e.

Ebben a körben az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a marasztalást tartalmazó záradékolható okirat, a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés és annak szintén közjegyzői okiratba foglalt felmondása esetén, amennyiben eltelt az okiratba foglalt teljesítési határidő, a követelés esedékessé, egyben végrehajthatóvá is vált, végrehajtható határozatnak minősül. Mivel ettől az időponttól kezdődően az ilyen követelés más hatósági eljárás közbeiktatása nélkül közvetlenül kikényszeríthető, így elévülésének megszakítására már nem elegendő sem a rPtk. 327. § (1) bekezdésében írt írásbeli felszólítás, sem a rPtk. 329. § (2) bekezdésében szabályozott engedményezési értesítő. Ha megnyílt a lehetőség a végrehajtási kényszer közvetlen alkalmazására, akkor a rPtk. 327. § (3) bekezdésének megfelelően a végrehajtási cselekményt lehet csak olyan célravezető jogérvényesítési lépésnek tekinteni, amely az elévülés megszakítását eredményezi. Végrehajtási cselekménynek pedig az olyan cselekmény vagy nyilatkozat tekinthető, amely a végrehajtási eljárás szempontjából alkalmas a joghatás kiváltására, azaz a végrehajtási eljárás megindítására vagy a már elrendelt végrehajtási eljárásban annak előbbre vitelére.

Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy jelen perben a felmondás megszüntette a kölcsönjogviszonyt, a felmondásban meghatározott teljesítési határidő leteltét követően a követelés elévülése megkezdődött 2012. április 12-én. A 2014.évi XL. törvény (DH2tv.) alapján 2014. július 19. és 2015. december 31. napja között az elévülés nyugodott, így a követelés elévülése 2018. szeptember 17-én következett be. Nem szakította meg a végrehajtási jog elévülését a 2016. november 1-jén kelt engedményezési értesítő sem, amely nem tekinthető végrehajtási cselekménynek. Ez az okirat a végrehajtás elrendelése nélkül csupán a jogosult személyének változásáról szóló értesítés, amely tartalma alapján esetlegesen fizetési felszólításnak minősül, azonban ezen jognyilatkozatok ebben az esetben már nem szakítják meg az elévülést. Ebben a körben az elsőfokú bíróság hivatkozott a BH2014.151 számon közzétett eseti döntésre, valamint a Kúria Pfv.20.639/2015/7. számú polgári ügyben hozott határozatára.

Az elsőfokú bíróság így a polgári perrendtartásról szóló 2016.évi CXXX. törvény (Pp.) 528. § (2) bekezdés a) pontja alapján a végrehajtási eljárást megszüntette és az új Pp. 83. § (1) bekezdése szerint kötelezte a pervesztes felet a perköltség megfizetésére.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdésének harmadik fordulata alapján egészben változtassa meg és a felperes keresetét teljes egészében utasítsa el, valamint kötelezze a felperest az alperes költségjegyzékben megjelölt perköltségének viselésére.

Indoklásul előadta, hogy az elsőfokú bíróság anyagi jogszabályt sértett, amikor a rPtk. 327. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak alkalmazását figyelmen kívül hagyta és az ítéletét a rPtk. 327. § (3) bekezdésére alapította.

Indoklásul kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben a felmondott kölcsönszerződés nem minősül végrehajtható határozatnak. Az elsőfokú bíróság ítélete meghozatala során lényegében a BH2014.151 szám alatt közzétett bírósági határozat téves jogértelmezésére hagyatkozott. Ezzel szemben a rPtk. 327. § (1) bekezdése taxatív módon határozza meg az elévülést, az elévülés megszakítására alkalmas okokat. Ez a jogszabályi rendelkezés egyetlen olyan okot határoz meg, amely eljárás lefolytatását és jogerős határozat meghozatalát igényli, ez pedig a követelés bírósági úton való érvényesítése. A rPtk. 327. § (2) és (3) bekezdése egyaránt az elévülést megszakító eljárás fogalmát használja, amely a rPtk. 327. § (1) bekezdés értelmében nem jelenthet mást, mint a követelés érvényesítésére irányuló bírósági eljárást. Álláspontja szerint ez következik a rPtk. 327. § (3) bekezdéséhez fűzött kommentárból is. A rPtk. 327. §-ához fűzött kommentárok a jogszabály helyes értelmezése alapján az elévülést megszakító eljárást a követelés érvényesítésére irányuló bírósági eljárással, a jogerős határozatot pedig az e bírósági eljárásban meghozott jogerős és végrehajtható határozattal azonosítják.

A kölcsönszerződés felmondása nem az elévülést megszakító eljárás és a felmondott kölcsönszerződés nem eljárásban hozott, végrehajtható határozat. A kölcsönszerződés felmondása a hitelező egyoldalú aktusa, amellyel a kölcsönszerződést megszünteti és az adós kölcsönszerződésből eredő tartozását lejárttá teszi. A közjegyző eljárása tehát semmilyen körülmények között nem értelmezhető elévülést megszakító eljárásnak, hiszen az eljárás lefolytatása alatt az elévülés – lejárt követelés hiányában – fogalmilag kizárt. Az eljárás eredménye a felmondás adóssal való közléséről kiállított tanúsítvány, mely semmilyen esetben nem minősíthető végrehajtható határozatnak. Minderre tekintettel álláspontja szerint megállapítható, hogy sem a kölcsönszerződés felmondásakor, sem azt követően nem került sor az elévülést megszakító eljárás lefolytatására, ilyen eljárásban végrehajtható határozat nem született, így a rPtk. 327. § (3) bekezdése nem alkalmazható, amelyre tekintettel a rPtk. 327. § (1) bekezdésében meghatározott valamennyi ok megszakíthatta az elévülést.

Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság jogértelmezése a felek lehetséges együttműködésének kereteit feleslegesen és értelmetlenül behatárolná és kizárná annak lehetőségét, hogy a tartozás megtérülésére irányuló együttműködés a végrehajtási jog állítólagos elévülésének időtartamát meghaladja. Így például ha a hitelező és az adós a felmondást követő 3 év elteltével megállapodik abban, hogy a hitelező a teljes tartozás 30%-át elengedi, a fennmaradó összeget pedig az adós 5 éven keresztül részletekben fizeti meg, akkor az elsőfokú bíróság abszurd jogértelmezése esetén a felek megállapodása nem szakítaná meg a hitelező végrehajtási jogának elévülését, így a hitelezőnek az egyébként a megállapodás szerint törlesztő adóssal szemben a részletfizetés második

évében záradékoltatnia kellene a kölcsönszerződést, vagy az adós részletfizetés harmadik évében következmények nélkül beszüntethetné a megállapodás szerinti törlesztést. Ez a jogértelmezés értelmetlenül korlátozná a felek magánautonómiáját és arra kényszerítené a hitelezőket, hogy a felmondott kölcsönszerződést – az adós teljesítési készségére tekintet nélkül – záradékoltassák és végrehajtási eljárásban érvényesítsék, ezzel mindkét félre jelentős és indokolatlan terhet róva.

Az engedményezési értesítő joghatásával összefüggésben hivatkozott a Ptk. kommentárjára, amely szerint, ha az engedményezéskor az elévülési határidő még nem járt le, az engedményezés az elévülést megszakítja, mert a kötelezettnek az engedményről való értesítése a követelésről való rendelkezést fejezi ki. Az elévülési határidő tehát engedményezés esetén a kötelezett értesítésével újból kezdődik, a perben pedig az nem volt vitás, hogy az OTP Bank Nyrt. kifejezetten felszólította a felperest, hogy az átruházott kölcsönszerződés alapján fennálló hátralékát 8 napon belül fizesse meg, amelyről 2016. október 31. napján tájékoztatta az adóst. A felek által nem vitatottan az elévülés 2018. szeptember 17-én telt volna el (figyelemmel a DH2 törvényben foglaltakra is), amely alapján a 2016. október 31. napján kiadott tájékoztatás, illetve felhívás ezt megelőzően az elévülési időt megszakította. Az alperes a megszakadás folytán újra kezdődött elévülési idő eltelte előtt, 2019. május 10-én kérte végrehajtási záradék kiállítását, amely az elévülési időn belül történt.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, továbbá az alperes perköltségben történő marasztalását kérte. Hivatkozott arra, hogy az alperes elsődleges fellebbezési érveinek előterjesztése az új Pp. 373. § (1) bekezdése szerinti ellenkérelem-változtatás tilalmába ütközik. Az, hogy az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot nem hoztak és így nem vált végrehajthatóvá a követelés, nem bír relevanciával a fellebbezés során, hiszen ellenkérelmében erre nem hivatkozott.

A felperes ezen túlmenően hivatkozott a BH2014.8.347 számon közzétett kúriai ítélet indokolásában foglaltakra, valamint a BH2014.5.151 számon közzétett jogesetben foglaltakra is. Kifejtette továbbá, hogy az alperesi álláspontot cáfolja az a tény is, hogy 2012. április 4-én rendelkezésre álltak a közjegyzői okiratok, amelyekkel azután csupán 2019-ben indították meg a végrehajtást.

Érvelt továbbá a Kúria BH2017.6.183 számon közzétett ítéletének 19. pontjával, amely alapján megállapítható, hogy az általános elévülést megszakító jogi tényekhez képest a rPtk. 327. § (3) bekezdése speciális szabályt ír elő, ami felülírja a rPtk. 327. § (1) bekezdésében és 329. § (2) bekezdésében szereplő elévülést megszakító jogi tényeket, vagyis, ha az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot hoztak, az elévülést csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg.

Érvelésében előadta, hogy a Vht. 23/C. § (1)-(2) bekezdésében megvalósuló feltételek esetén a követelés végrehajthatóvá válik. A jogszabályhely (1) bekezdése a közjegyző K

2008/4/O. számú okiratával, míg a (2) bekezdése a közjegyző K 2012. számon közjegyzői okiratba foglalt felmondása hatályosulásával teljesült, így a teljesítési határidő eredménytelen elteltével az elévülési határidő megindult 2012. április 4-én, amelyet csak végrehajtási cselekmény szakíthatott volna meg. Ilyen cselekmény az elévülési határidőn belül nem következett be.

A DH2.tv. alapján bekövetkezett nyugvás körében kifejtette, hogy törvényben meghatározott 530 napos nyugvási idő automatikusan nem hosszabbítja meg az elévülési határidőt. Az elévülés nyugvásának az a hatása, hogy amennyiben a nyugvás lejártának időpontjában – az elévülési idő

hosszától függően – 3 hónapnál vagy 1 évnél rövidebb idő van vissza, vagy az elévülési határidő már eltelt, akkor még 3 hónapos, illetve 1 éves jogvesztő határidőn belül a követelés érvényesíthető. Figyelemmel arra, hogy a DH2. tv. 7. § (1) bekezdése alapján az elévülés a törvény erejénél fogva a felülvizsgált elszámolás kézhezvételéig, illetve 2015. december 31-ig nyugodott, ugyanakkor ezen törvényen alapuló nyugvás megszűnésének időpontjában az elévülési határidőből még 1 évnél hosszabb idő volt hátra (2017. április 4-ig), ez az elévülés lejáratát, eredeti határidejét nem érintette.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az alperes fellebbezésében a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Polgári perrendtartás 369. § (3) bekezdés c) pontjában jelölte meg, amely alapján kérte, hogy a másodfokú bíróság a megállapított tényekből eltérő jogi következtetést vonjon le.

A perbeli jogvita abban állt, hogy az elévülés megítélésekor a rPtk.327.§ (3) bekezdés alkalmazásának van-e helye, avagy az alperes által megküldött engedményezési értesítő a rPtk.327.§ (1) bekezdése szerint az elévülést megszakította.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a Kúria egyedi ügyekben meghozott határozataiban kifejtett állásponttal egyezően állapította meg, hogy a marasztalást tartalmazó záradékolható okirat a teljesítési határidő leteltével végrehajtható okiratnak minősül. Ezzel szemben az alperes fellebbezése arra irányult, hogy a másodfokú bíróság a Kúria határozataiban kifejtett állásponttól eltérő jogkövetkeztetésre jusson.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi álláspontját osztva a keresetet megalapozottnak találta, az elsőfokú bíróság érvelését megismételni nem kívánja. A fellebbezésben felhozottakkal összefüggésben azt az alábbiakkal egészíti ki:

A felperes, valamint az elsőfokú bíróság által hivatkozott egyedi ügyekben született Kúriai határozatokban a jelen perbeli tényálláshoz képest eltérés mutatkozik, amely abból áll, hogy Kúria olyan záradékoltt okiratokkal összefüggésben mondta ki azt az elvet, hogy a végrehajtható okiratok esetén csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg az elévülést, ahol ezen okiratokban megjelölt adott teljesítési határidő lejárt és így a teljesítési határidő lejártával végrehajthatóvá vált a közjegyzői okirat.

Jelen perbeli esetben egy további jogcselekmény, a felmondás tette lejárttá a közokiratban foglalt követelést. Azonban nem lehet különbséget tenni – a Kúria elvi álláspontjára is figyelemmel – a végrehajtható okiratok tartalmi különbözősége miatt a hozzájuk fűződő, az elévülésre vonatkozó vagy az elévülést megszakító jogcselekmények tekintetében önmagában azért, hogy a perrel érintett közokirat egy olyan követelést tartalmazott, amely eredetileg nem egy meghatározott időpont szerinti lejáratot jelölt meg, hanem a lejárat mellett egy részletfizetést engedélyezett ennek az összegnek a megfizetésére. Az azonos jogi státusszal bíró okiratokkal összefüggésben pusztán az eltérő szerződéses tartalom miatt nem vonható le más jogkövetkeztetés az elévülés és az azt megszakító jogcselekmények tekintetében, erre alapítottan nem lehet más megítélés alá vonni azokat.

Ezért a másodfokú bíróság nem látta indokát annak, hogy az egyébként közzétett Kúria határozatoktól eltérően azt állapítsa meg, hogy a perben vizsgált végrehajtási eljárás alapjául szolgáló közokirat nem vált végrehajtható okirattá, figyelemmel arra, hogy a végrehajthatóságát meg kellett előznie egy ténytanúsítvánnyal tanúsított felmondási jogcselekménynek.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a Polgári törvénykönyvhöz fűzött különböző kommentárok a rPtk.327.§ (3) bekezdésének értelmezésekor annak alkalmazását kifejezetten bírósági eljárásban született végrehajtható határozat meghozatalát követően teszik lehetővé, azonban a bíróságok egységes gyakorlatát irányító Kúria az általa hozott határozatában ezt a szűkített jogértelmezést nem tette magáévá.

A bíróságokat pedig a jogalkalmazásukkor kizárólag a törvény szövege, annak indokolása és a Kúria által közzétett joggyakorlat köti, míg a kommentárok nem minősülnek olyan, a bíróságokra kötelező értelmezési keretet tartalmazó jogi álláspontoknak, amelyektől a bíróság ne térhetne el, illetve ne lehetne más kifejtett jogi álláspontja. A Kúria hivatkozott, egyedi ügyekben hozott határozataiban nem bírósági eljárásban született végrehajtható okiratok voltak az egyedi jogesetek tárgyai, hanem kifejezetten közjegyzői okirat formáját öltő végrehajtható okiratok.

Az alperes érvelésével összefüggésben megjegyzi továbbá a másodfokú bíróság, hogy amennyiben bírósági eljárásban született jogerős határozat után születik a felek között megállapodás a részletfizetésre az elévülés ugyanúgy ítélendő meg, mint a jelen perbeli végrehajtható közokirat után megkötött részletfizetési megállapodás esetében. Erre figyelemmel nem teszi terheesebbé a felek együttműködését az a körülmény, hogy a végrehajtható okirat bírósági eljárásban, avagy bírósági eljárás nélkül, záradékolható közokiratban jött létre. A részletfizetés teljesítése alatt a rPtk.326.§ (2) bekezdése utolsó fordulata alapján az elévülés nyugszik, amely nyugvást követően, a teljesítés elmulasztása után követelését a jogosult a jogszabályban meghatározott 3 hónapos, illetve egy éves határidőn belül érvényesítheti.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.383.§ (2) bekezdése szerint helyes indokainál fogva – a fellebbezésben foglaltakra vonatkozó érveléssel kiegészítve – helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp.83.§ (1) bekezdése alapján az eredménytelenül fellebbező alperest kötelezte a másodfokú bíróság a felperes oldalán felmerült, felszámított és a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (6) bekezdése szerint a per tárgyának értéke mellett a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban álló ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére.

Budapest, 2020. december 1.

dr. Lukácsi Beáta s.k.
a tanács elnöke

Nagyné dr. Orbán Piroska s.k.
előadó bíró

dr. Dancza Judit s.k.
bíró